

regn. Det vil kun blive nogle Penge, og det nogle Penge, som med Retfærdighed tilkommer Sognekommunen, vel ikke hvad der fuldtud med Retfærdighed tilkommer den, men dog noget, uden at det dog er noget, der paa nogen Maade kan sammenlignes med noget saa storartet som en Mannaregn.

Den ærede Minister havde den Indvending mod §§ 7—11, at Opholdskommunen bliver ramt for stærkt. Jeg tror, han har Uret deri. Ganske vist vil Opholdskommunen, naar denne Lov træder i Kraft, ikke faa saa megen Skat af de paagældende Skatteydere, som den hidtil har faaet, det er rigtigt nok, men derved maa man dog tage Hensyn til, at saa at sige i Tilfælde, ja, vistnok i alle Tilfælde, ville disse Bestemmelser komme til at angaa Personer, som ikke paaføre Opholdskommunen nogen særlig Udgift. De nyde ganske vist godt af Kommunens Goder, men derfor komme de ogsaa til at betale Opholdskommunen i det mindste $\frac{1}{3}$ af den sædvanlige Skat, som Regel noget mere, men de komme ikke til at paaføre Opholdskommunen særlige Byrder. Tværtimod, derved at de opholde sig i den og udgive deres Penge i den, give de Anledning til Fortjeneste for Kommunens øvrige Beboere og bevirke derved en Forøgelse af Kommunens Skatteevne. Jeg ved, det er blevet sagt — af hvem sagde den ærede Minister ikke — at Opholdskommunen har Hævd paa en Broderpart af Skatten, men det tror jeg ikke, man skal lægge Vægt paa, thi skulde man i Lovgivningsanliggender tænke paa, at en bestaaende Tilstand har vundet Hævd, vilde vi overhovedet være afskaarne fra at foretage Reformen i vor Lovgivning.

Et andet Punkt, hvorom den højtærede Minister ønskede en Forklaring, er Spørgsmaalet, om der under „anden Afgift af fast Ejendom“ skulde indbefattes Prioritetsrenten. Selvfølgelig ikke.

Med Hensyn til Bestemmelserne i §§ 12—14 gjorde den ærede Minister nogle Indvendinger, men var dog i det hele tilfreds med den Affattelse, vi havde givet Forslaget. Med Hensyn til Aktieselskaber mente den ærede Minister, at Skatten burde være fast. Det burde ikke være overladt

til en Kommune, om den vilde tage fuld Skat eller en mindre Skat eller maaske slet ingen. Jeg tror, det bør i mange Tilfælde være overladt til Kommunerne. Der kan i mange Tilfælde være Aktieselskaber, om hvilket det maa erkendes og fra alle Sider erkendes, at deres Virksomhed er til Kommunens Gavn og i dens Interesse, saaledes at det vilde være ganske urimeligt at belaste dem med Skat. Den ærede Minister siger, at Skatten paa Aktieselskaber i ethvert Tilfælde ikke burde være højere end Kommunens Skatteprocent af Personer. Det er vist ikke rigtigt; thi det vil jo kunne medføre meget store Vanskeligheder og Komplikationer, naar man skulde til at fordele Skatten mellem flere forskellige Kommuner. Og hvis det var rigtigt, at Skatten paa Aktieselskaber ikke burde være højere end paa Personer, maatte omvendt den korrekte Slutning være den, at den heller ikke burde være lavere, saaledes at Aktieselskaber, hvor Skatteprocenten for Personer var 6—7 pCt. ogsaa burde beskattes med denne Procent; men da Aktieselskabernes Skat i de aller fleste Tilfælde skal fordeles mellem Kommunerne, har man altid, naar man har haft dette Spørgsmaal til Behandling, været paa det rene med, at det er nødvendigt at sætte en fast Procent, som skulde være gældende over det hele. Dog det naturlige er da, at man ikke der retter sig efter Procenten paa et eller flere bestemte Steder, men efter et rimeligt Skøn tager noget, der saa nogenlunde kan være Gennemsnitsprocenten for alle Landets Kommuner og den gældende for alle Aktieselskaber.

Den ærede Minister mente, at vi over for kooperative Selskabers Skattefrihed var gaaet noget for vidt. Det glædede mig meget, at den ærede Minister dog ikke fandt, at vi vare gaaede for vidt, for saa vidt angik den Slags kooperative Selskaber, som vi under tidligere Forhandlinger navnlig have beskæftiget os med: Andelsmejerier, Andelsslagterier og lignende. Tidligere har det altid været saaledes, at man fra Regeringens Side har forlangt, at, saa snart et Mejeri købte en fremmed Sjat Mælk eller et Slagteri en fremmed Gris, skulde Selskabet straks betragtes som skattepligtigt, og saa skulde der betales